

ALMA'S ARTIKELEN VOOR HET VERENIGINGSBLAD VAN CLEOPATRA

TransActie – De zoektocht naar een nieuwe bank (januari 2013)

Wie mijn facebookberichten van de afgelopen maand gevolgd heeft, weet dat ik op een queeste geweest ben om een nieuwe bank te vinden. Enkele maanden geleden heb ik mijn bank een brief gestuurd waarin ik vroeg om een verandering van tenaamstelling. Blijkbaar was dit geen probleem, want enkele weken later kreeg ik ineens een bankrekeningafschrift gericht aan "Mevrouw A. de Jong jr." Ik had gevraagd om verwijdering van het "jr." gedeelte, maar goed, soms moet je het doen met wat je krijgen kan. Verder geen correspondentie van de bank, alleen maar een plotselinge en incomplete wijziging.

Ik vond het eerst wel goed, maar onlangs heeft de bank het compleet bij me verknald. Allereerst kwam ik er dankzij een goede vriendin achter dat er bij overschrijvingen nog steeds "De heer" stond. Na een klacht ingediend te hebben via de website kreeg ik binnen 24 uur reactie. Ongewoon snel, aangezien ze er bij vragen rustig een week over doen om te reageren. In de reactie stonden geen excuses, alleen een machinaal "we hebben het veranderd". Wat schetst mijn verbazing enkele dagen later? Een brief van mijn bank gericht aan "De heer A. de Jong jr." Ik was woest en heb weer een klacht ingediend. Wederom een snelle reactie die wederom compleet machinaal was en wederom geen enkele vorm van excuses of inlevingsvermogen. Op dat moment was ik er helemaal klaar mee.

Toen begon de zoektocht. Bij welke bank zou ik terecht kunnen? Welke bank zou mij naar behoren kunnen behandelen? Allereerst heb ik twee grote spelers gemaaild: ABN AMRO en de Rabobank. In de mail heb ik duidelijk gemaakt dat ik een transgender vrouw ben die ook graag als vrouw ingeschreven zou willen worden, maar dat het met de huidige wetgeving nog niet mogelijk is om de foutieve gegevens in het GBA te wijzigen. Allebei de banken kwamen met excuses (hoera!) dat ze me niet als vrouw in konden schrijven omdat dat in het GBA nog niet zo staat. Niet helemaal onverwacht, maar toch wel ontzettend jammer.

Banken moeten zich namelijk houden aan het GBA bij het inschrijven van nieuwe klanten. In welke wet of regelgeving dit precies staat, heb ik alleen nog niet kunnen vinden. Zet naast deze voorwaarde de volgende zin uit het Burgerlijk Wetboek, artikel 28 paragraaf 1: "Iedere Nederlander die de overtuiging heeft tot het andere geslacht te behoren dan is vermeld in de akte van geboorte en lichamelijk aan het verlangde geslacht is aangepast voor zover dit uit medisch of psychologisch oogpunt mogelijk en verantwoord is, kan de rechtbank verzoeken wijziging van de vermelding van het geslacht in de akte van geboorte te gelasten, indien deze persoon als mannelijk in de akte van geboorte vermeld staande, nimmer meer in staat zal zijn kinderen te verwekken, dan wel als vrouwelijk in de akte van geboorte vermeld staande, nimmer meer in staat zal zijn kinderen te baren."

Inderdaad, complete onvruchtbaarheid en indien mogelijk en verantwoord ook verplichte hormoonbehandeling en een verplichte operatie aan je genitaliën. Anders geen acceptatie van je genderidentiteit. Weg met het recht op zelfbeschikking op je lichaam, conformeren zul je! In onze maatschappij is geen ruimte voor diversiteit! Gelukkig wordt er gewerkt aan een nieuwe wetgeving die het allemaal een stuk makkelijker en eerlijker maakt. Deze wetgeving treed hopelijk per 1 juli in werking. Daarover ongetwijfeld meer op een later moment.

Ik had sterk de gedachte dat ik ironisch genoeg al bij de meest trans vriendelijke bank zou zitten. Deze bank had immers wél de tenaamstelling veranderd. Na de eerste twee banken heb ik er nog drie gemaaild; ING, SNS en Triodos. De reactie van ING kwam overeen met die van ABN AMRO

en de Rabobank. De reactie van SNS was ook nagenoeg hetzelfde, maar zij hadden het gore lef me aan te spreken met "meneer", ondanks dat duidelijk uit mijn bericht naar voren kwam dat ik een vrouw ben en dat de juiste aanhef voor mij erg van belang is. Triodos kwam gelukkig wél met een oplossing in plaats van zich achter regeltjes te verschuilen.

De medewerker van Triodos mailde dat ze hadden overlegd met hun jurist en met de backoffice. Hoewel ik me in zou moeten schrijven met de informatie zoals die in het GBA staat, is er geen probleem om de aanhef en aanspreektitel in alle correspondentie per direct over te zetten naar "mevrouw". Toen ik dit las, had ik daadwerkelijk tranen in mijn ogen van dankbaarheid. Eindelijk een bank die meedenkt en het snapt. Een bank die zich niet simpelweg verschuilt achter regelgeving.

Bij het uitkomen van deze Cloe ben hopelijk al volledig over naar mijn nieuwe bank. Op de dag van de deadline kreeg ik twee brieven binnen om te ondertekenen ter bevestiging van de opening van een betaal- en spaarrekening. Wanneer zij de ondertekende brieven hebben ontvangen, kan ik gebruik maken van de nieuwe rekeningen. Dan begint het proces om allerlei instanties en mensen te informeren over mijn nieuwe rekeningnummer. Ik heb compleet vertrouwen in deze bank, zowel door de aangeboden oplossing als door het daadwerkelijk uitvoeren van die oplossing.

Ik zou nu het volgende struikelblok kunnen aanpakken: ditzelfde bewerkstelligen bij een verzekeringsmaatschappij. Hier heb ik alleen een stuk minder vertrouwen in en bij mijn huidige verzekeringsmaatschappij lopen een aantal vergoedingen die ik dan opnieuw zou moeten aanvragen. Wellicht in augustus, wanneer die vergoedingen ophouden. Maar ik hoop dat de nieuwe wetgeving er dan al door is en het niet meer nodig zal zijn.

Tot slot nog een paar vragen die ik kreeg.

Mag je zelf bepalen hoe groot je borsten worden?

Ja. Net als elke andere vrouw ben ik vrij om borstvergroting of -verkleining te doen. Waarvoor ik ook gewoon zelf voor zou moeten betalen. Ik denk niet dat ik hier voor zal kiezen. Sowieso is het eerst 'even' anderhalf à twee jaar afwachten hoeveel effect de hormonen gaan hebben op de borstgroei. Het is een traag en lang proces.

Waarom mag je nu minder alcohol drinken?

Dat komt omdat de pillen die ik slik best een aanslag zijn op de lever. Wat ook een reden is dat ik de ene helft (androcur) als pil heb en de andere helft (estradiol) als plakpleister. Alcohol gaat ook via de lever en heeft niet bepaald positieve gevolgen. Ik heb verhalen gehoord en gelezen van trans vrouwen die moesten stoppen met hun hormoonkuur omdat ze te veel dronken en het gevaarlijk zou zijn om door te gaan. Daar heb ik absoluut geen zin in.

TransActie – Artikel 28 (maart 2013)

Afgelopen 9 april was een dag die voor de meeste mensen voorbij is gegaan zoals de meeste andere dagen. Een redelijk standaard dinsdag zonder enig opzienbarends iets. Voor een kleine bevolkingsgroep van Nederland was dit echter een belangrijke dag. Dit was namelijk de dag dat de Tweede Kamer ging stemmen over wijzigingen met betrekking tot artikel 28 van het Burgerlijk Wetboek.

Dit artikel behelst de eisen en voorwaarden waaraan voldaan moet worden om juridisch gezien je geslachtsmarkeerdertje (een V of een M) in de administratie te wijzigen. In een vorige TransActie meldde ik al dat dit artikel het volgende eist: absolute en onomkeerbare onvruchtbaarheid, hormoonbehandeling en een operatie aan de genitaliën. Om zo iets te eisen van een deel van je bevolking is niets minder dan schending van mensenrechten, zo vond ook *Human Rights Watch* (HRW).

Al jaren waren zowel het Transgender Netwerk Nederland als het COC bezig om te wet te laten veranderen. Maar er moest een internationaal gepubliceerd rapport met de pakkende titel "*Controlling Bodies, Denying Identities*" aan te pas komen om de Nederlandse politiek tot actie te laten komen. Dit gezichtsverlies moest natuurlijk zo snel mogelijk verholpen worden.

Een ander aspect van het huidige artikel 28 is dat, om een juridische geslachtswijziging voor elkaar te krijgen, je naar de rechter moet. Een willekeurig persoon met waarschijnlijk nul kennis van zaken. Een willekeurig persoon die jou beoordeelt, puur op uiterlijke kenmerken. Voldoe je volgens deze leek niet aan subjectieve standaarden van man of vrouw, dan kun je fluiten naar juridische erkenning. Om nog maar te zwijgen over het geld dat een rechtsgang kost.

Dinsdag 9 april heeft de Tweede Kamer gestemd over het wijzigen van deze belachelijke en achterhaalde wetgeving. "CDA, VVD, 50PLUS, D66, GroenLinks, PvdA, PvdD en SP stemden voor," aldus het stemmingsoverzicht. Maar wat betekent deze wetswijziging?

Als puntje bij paaltje komt, wordt het allemaal een heel stuk makkelijker, simpeler en menselijker. De enige eis zal worden dat je een brief van een deskundige nodig hebt waarin staat dat je genderidentiteit stabiel is. Er wordt gesproken over "blijvende overtuiging", wat naar mijn mening de acceptatie van trans mensen niet bevordert. Impliciet eraan is namelijk dat alleen trans mensen overtuigd zijn van hun genderidentiteit en dat een cis genderidentiteit niet meer dan intrinsiek en logisch is, terwijl cis mensen over het algemeen veel minder nadenken over hun genderidentiteit.

De andere grote verandering is dat je met de voorgestelde wet simpelweg met het papiertje van je deskundige naar de gemeente kan gaan en het daar te laten wijzigen. De klerk, waarschijnlijk een leek, heeft geen autoriteit met betrekking tot het goedkeuren van je genderidentiteit. Er moet gewoon protocol gevolgd worden.

Natuurlijk zijn er nog allerlei punten te verbeteren, zoals de leeftijd vanaf wanneer het mogelijk is, de lijst van deskundigen, de opheffing of inperking van geïnstitutionaleerd binarisme zodat mensen ook juridisch iets anders kunnen zijn dan M of V, etcetera. Maar het is voor nu al een ontzettende vooruitgang op een wet die amper 30 jaar geleden als vooruitstrevend werd gezien.

Het wetsvoorstel ligt nu bij de Eerste Kamer. 28 mei vindt er een "voorbereidend onderzoek" plaats. Het zal me benieuwen wanneer de Eerste Kamer daadwerkelijk gaat stemmen. De voortgang kun je volgen op eerstekamer.nl en dan zoeken op 33.351.

Dan nu, voorwaar, een lezersvraag!

Rond je 18e verjaardag heb je als het goed is een brief gekregen van defensie om je te informeren dat je dienstplichtig bent, maar dat de dienstplicht op dit moment niet meer 'actief' is. Alle mannen krijgen die brief, vrouwen niet. Als jij straks, volgens de overheid, officieel als vrouw in de boeken staat, ben je dan nog steeds dienstplichtig?

Erg interessante vraag! Dit is een aspect waar ik daadwerkelijk niet eerder over heb nagedacht. Ik kan me daadwerkelijk niet herinneren dat ik ooit die brief gekregen heb. Waarschijnlijk heb ik wel zo'n brief ontvangen, maar heeft het dusdanig weinig indruk op me gemaakt dat ik het een decennium later dik vergeten ben.

Het lijkt mij dat, wanneer in het GBA bij mijn geslachtsmarkering eindelijk eens een V staat, ik niet meer dienstplichtig ben. De logische gang van zaken lijkt me dat het leger via het GBA iedereen oproept die daar een M heeft staan en pakweg tussen 18 en 45 jaar oud is. Misschien gaat het wel compleet anders, wat ik natuurlijk na zou kunnen vragen, maar dit lijkt me gewoon de meest logische manier.

Op zich vind ik het niet erg om niet (meer) dienstplichtig te zijn, maar de reden waarom staat me nogal tegen. Alleen mannen oproepen is inherent seksistisch. Het gaat er van uit dat willekeurig welke man dan ook beter is voor het leger dan willekeurig welke vrouw. Als er daadwerkelijk weer beroep wordt gedaan op de dienstplicht, en laten we hopen dat dat niet gebeurt, dan heb ik liever dat we verdedigd worden door de beste mensen, ongeacht sekse of gender. Het zou me niet verbazen als de 10% meest geschikte vrouwen veel geschikter zijn dan de 10% minst geschikte mannen.

Mocht ik wel opgeroepen worden, of dat nou komt doordat het leger een andere methode gebruikt dan de door mij bedachte, of doordat ze de huidige, seksistische regeling in de ban doen, dan zou ik waarschijnlijk proberen om op één of andere manier er onderuit te komen. Waarschijnlijk op basis van ideologische overtuigingen. Maar laten we vooral hopen dat het nooit zal gebeuren.

TransActie – Transfobisch woordgebruik (mei 2013)

Vorige keer heb ik geschreven over het wetsvoorstel dat door de Tweede Kamer is gekomen. De Eerste Kamer is er nu over aan het bakkeleien. Een eerste rapport is naar buiten gekomen, en het is uiterst teleurstellend. Ik wil daar nu niet inhoudelijk op in gaan, maar wat ik erg schrijnend vond, was het taalgebruik. Hier is een wetsvoorstel ter bevordering van de menselijkheid van transgender mensen, maar het taalgebruik is zo verschrikkelijk jammer.

Het is een teken dat de meeste mensen gewoon niet weten hoe ze over (en met) transgender mensen moeten praten, terwijl woordgebruik juist zo ontzettend belangrijk is. Ook op Cleo en met vrienden merk ik regelmatig dat mensen suboptimale verwoordingen gebruiken. Soms is het goedbedoeld ("wat moet het erg zijn om in het verkeerde lichaam te zitten"), soms is het een smaakloze grap (een cloetje de vorige Cloe), maar altijd is het ontzettend pijnlijk. Daarom nu een paar voorbeelden van ongelukkig woordgebruik.

Het verkeerde lichaam. Dit is een van de meest hardnekkige verwoordingen, continu opnieuw gebruikt in de media, en ik kant me er heel hard tegen. Mijn lichaam is niet verkeerd. Ik kan dat niet hard genoeg benadrukken. Mijn lichaam is **niet** verkeerd. Dat mijn lichaam niet compleet in de belachelijke tweedeling van man en vrouw past, betekent niet dat mijn lichaam verkeerd is, maar dat die tweedeling incompleet en incorrect is. Ik ben niet een vrouw in een mannenlichaam, ik ben een vrouw en daardoor is mijn lichaam een vrouwenlichaam. Een lichaam is zo ontzettend veel meer dan een paar geslachtskenmerken. Het is ook de bloedsomloop, de weerstand, de conditie, etcetera.

Blijvende overtuiging. Dit gaat er van uit dat iemand die transgender is de hele wereld van de realiteit moet overtuigen. Mensen die cisgender zijn, hoeven dat niet. Hun genderidentiteit staat niet ter discussie. Die wordt als logisch, natuurlijk en inherent gezien. Mijn genderidentiteit is net zoals de jouwe geen overtuiging, het is de realiteit. Maar iemand die transgender is moet zich constant bewijzen. Echter, ben je als trans vrouw te vrouwelijk, dan ben je een parodie op vrouwelijkheid en ben je niet vrouwelijk genoeg dan is een verklaring voor dat je eigenlijk inderdaad niet echt een vrouw bent.

Shemale. Als je dit woord gebruikt met betrekking tot een trans vrouw, heb je duidelijk geen enkele kennis opgedaan over transgender mensen behalve wat suffe porno. Iemand zei eens tegen me: "Gelukkig zie je er niet uit als een *shemale*". Behalve dat ik niet zou weten hoe ik er dan uit zou moeten zien, speel ik inderdaad niet in pornofilms, heel goed.

Ombouwen. Ombouwen heeft een aantal problematische facetten, ondanks dat het maar een enkel woord is.

- 1) Door met "ombouwen" te refereren aan iemand die trans is, zeg je dat die persoon niets meer is dan een medisch construct, een chirurgische oefening, een wetenschappelijk project. Je reduceert iemand tot de genitaliën. Je zegt dat iemand nep is. Je negeert de waarheid van de ervaringen en de identiteit van die persoon. Een trans vrouw is geen omgebouwde man. Het is verschrikkelijk onmenselijk om te gebruiken.
- 2) "Ombouwen" heeft in zich dat transitie maar een makkelijk iets is. Alsof het iets is dat je eventjes beslist en dan maar 'laat doen'. Alsof transitie geen slopend en slepend iets is dat niet al jaren voor een operatie aan de genitaliën begint en niet jarenlang later nog steeds door kan gaan. Alsof je niet jarenlang naar de psychiater en maatschappelijk werker moet gaan. Alsof je niet elke paar maanden je bloed moet laten controleren op hormoonniveaus voor je gezondheid.
- 3) Verder heeft "ombouwen" nog in zich dat er geen ruimte is voor mensen die buiten de binaire indeling vallen. Een trans vrouw moet zich laten "ombouwen" blijkbaar, want een

vrouw met een penis kan écht niet. Dat is maar smerig en weerzinwekkend. Maar ook na 'de operatie' is je lichaam nog steeds niks meer dan omgebouwd, verkeerd en ranzig. Het is niet waardig om te liefhebben, om van te houden.

Biologisch vrouw. En broertjes en zusjes als "genetisch", "natuurlijk", "chromosomaal", "geboren als" etc. Deze constructies worden gebruikt als antoniemen voor "trans vrouw". Ze hebben echter als bijbetekenis dat een trans vrouw onbiologisch is, ongenetisch, onnatuurlijk, etcetera. Elk van deze constructies zijn problematisch omdat ze in zich hebben dat een trans vrouw niet echt een vrouw is. Mensen misbruiken en misinterpreteren de wetenschap om dit idee te ondersteunen. Trans is niet het antoniem is van een van deze woorden en dus viceversa ook niet. Het enige antoniem van trans is cis, welbekend vanuit de scheikunde.

Al deze lexicale producten zijn naar mijn mening inherent transfobisch, ongeacht gebruik of bedoeling. Ze houden allemaal de cisnormativiteit in stand. Het zou fijn zijn als mensen kritisch zijn op hun eigen woordgebruik als ze het over trans mensen hebben, of dat ze bovenstaande verwoordingen bekritisieren wanneer anderen ze gebruiken. Het is als cisgender persoon misschien niet jouw gevecht, maar dat geeft je geen vrijbrief om discriminatie maar te laten bestaan.

TransActie – Complimenten (juni 2013)

Ik mag graag denken dat mensen proberen een zo goed mogelijk mens te zijn. Ik mag ook graag denken dat dat betekent dat je niet discrimineert en dat je mensen in hun waarde laat. Helaas zijn dit soms nogal hoog gegrepen verwachtingen. Zo nu en dan lijkt de wereld een klein beetje te verbeteren, tot je weer een rotte appel tegenkomt.

Neem het 'homohuwelijk'. Nederland was het eerste land van de moderne wereld dat het per wet toeliet dat twee mensen van hetzelfde geregistreerde geslacht met elkaar trouwen. Voor ons is het niet meer raar. Maar het mag maar in 15 landen wereldwijd gezien, plus wat regionen in de VS. In maar 15 landen mogen twee vrouwen of twee mannen die elkaar liefhebben en de rest van hun leven samen door willen brengen dit tot uiting brengen met een huwelijk. Helaas staat in genoeg landen verdomme de doodstraf op homoseksualiteit. Iedereen is hopelijk op de hoogte van wat er in Rusland gaande is. En dan bedoel ik niet de op internet verschenen Russische filmpjes waarin homoseksuele jongens gekleineerd, getreiterd en gemarteld worden, vaak met de dood tot gevolg.

Dat gaat slechts over seksualiteit, op Cleo gelukkig vaak een non-issue. Wanneer het aankomt op transgender mensen is het zo mogelijk nog erger gesteld in de wereld. Zogenaamd beschaafde landen hebben bizarre wetgevingen die bijvoorbeeld zeggen dat de genderidentiteit pas erkend wordt als je absoluut onvruchtbaar bent. Of dat je niet getrouwd mag zijn. Of dat je geopereerd moet zijn aan je genitaliën. Maar het is niet alleen wetgeving. Het zijn ook mensen en bedrijven.

Ik heb vorig jaar geschreven over dat mijn bank mij niet correct in hun systeem wou zetten. Een zoektocht leverde slechts één enkele bank op die me wel als vrouw in hun systeem wou zetten en me als mevrouw aan wou spreken. De rest stelt de striktheid van systemen boven de waarheid van een mens. Nu is er hetzelfde gaande met mijn zorgverzekeraar. Helaas kan ik niet zo makkelijk wisselen van zorgverzekeraar, dus zit ik nog een paar maanden vast in een mensonterende situatie. Univé weigert me als vrouw aan te spreken in hun poststukken. Hiermee maken ze zich schuldig aan discriminatie. Ik heb contact gehad met het College voor de Rechten van de Mens, Stichting Klachten en Geschillen Zorgverzekeringen en Discriminatie Meldpunt Groningen. Onvermijdelijk zal ik in een komende Cloe hier verder over uitweiden, wanneer er wat meer bekend is.

Zelf probeer ik de beste persoon te zijn die ik kan zijn. Ik weet dat ik de afgelopen paar jaar een stuk minder vrolijk ben geworden. Waar ik doorheen ben gegaan, heeft me redelijk verbitterd achtergelaten, ook al zou ik niet mogen klagen aangezien ik mijn familie en vrienden nog heb. Laatst heb ik het idee opgevat om een boekje bij te houden en daarin complimentjes die ik ontvangen heb in op te schrijven. Onvermijdelijk komen er weer slechtere dagen aan en ik hoop dat ik dan wat aan dat boekje heb.

Een van de opmerkingen die er in staan, kreeg ik laatst toen ik terugfietste van een sessie in het Martini Ziekenhuis voor elektrisch epilieren en IPL. Ik stond bij een stoplicht te wachten toen er een man naast me kwam staan op zijn scooter. Het begon meteen al met een jolig "Pas op, hier ben ik!" Hij vervolgde met: "Ik heb een groep voor mensen met leuke gezichten opgericht en jij hoort daar ook bij."

Natuurlijk is het hartstikke kazig en een slechte poging tot versieren, maar ik werd er blij van. Ik had net weer een sessie achter de rug om langzaam een behoorlijk probleem op te lossen. Mijn gezicht brandde en zat waarschijnlijk onder de bultjes en vlekjes. Een sjaal kan maar zo veel onttrekken aan het zicht. De paar dagen ervoor waren absoluut niet leuk. Ik zat dus echt niet lekker in mijn vel. Dan ineens zoiets. Dat is wél leuk. Op zulke momenten denk ik dat het misschien toch nog wel eens goed kan komen.

Als je een tijdje je verdiept in waar transgender mensen zoal mee te maken krijgen, dan zul je al snel de termen *passing* en *outing* te lezen krijgen. Op Engelstalige fora zullen deze termen geregeld gebezigd worden. De eerste term, *passing*, krijgt soms nogal wat kritiek, niet geheel onterecht.

Passing wordt gebruikt om aan te geven hoe goed iemand door het leven kan als, bijvoorbeeld, een man. Zinnen als “*You pass really well as a man*” zouden zogenaamd complimenteus moeten zijn. Het probleem is echter dat dit gewoonweg niet lekker werkt. Ik hoef niet te *passen* als een vrouw. Ik en mijn vrienden en familie wéten dat ik een vrouw ben. *Passing* heeft voor mij een air van doen alsof, toneelstukje spelen of nepheid. Het past eerder bij travestieten.

Natuurlijk weet ik ook heus wel dat ik nog wel eens aan- of nagestaard word. Ik geef weinig om *passing*, deels ook omdat het inhoudt dat ik dan *pass* als cisgender vrouw. Ik schaam me er niet voor dat ik transgender ben. Absoluut niet. Ik ben er niet voor niks open over. Het is alleen uitermate vervelend dat sommigen er zo nodig belachelijke opmerkingen over maken of stupide ideeën op nahouden. Een beetje respect moet toch wel op te brengen zijn?

Een heel ander punt is het zogenaamde *outen* van iemand. Dat is zoveel als zonder iemands toestemming aan mensen gaan vertellen dat diegene transgender is. Ik heb me hier wel degelijk zorgen over gemaakt. Niet overal gaan mensen zo menselijk om met iemand die transgender is als dat op Cleo gebeurt. Uitgescholden worden is nog maar de minste van de zeer reële dingen die kunnen gebeuren. Aanranding, bedreiging en intimidatie worden regelmatig gerapporteerd. Verkrachting en moord gebeurt in Nederland gelukkig bijna niet, maar in de VS of Brazilië zijn het daadwerkelijk dingen om rekening mee te houden.

Hoewel ik er zelf erg open over ben, betekent dat niet dan anderen zomaar zo open over mij kunnen zijn. Het kan mijn vrijheid en veiligheid domweg ernstig inperken. Als ik ergens random sociaal aan het doen ben, is het lekker om eens over andere dingen te praten. Films, Magic, boeken, series, muziek, etcetera. Het is fijn als ik me niet constant zorgen hoef te maken, niet constant in de *fight or flight*-modus zit. Gelukkig zijn er een paar veilige locaties waar ik gewoon mezelf kan zijn en dit onderdeel van mij, hoewel bekend, onbelangrijk is. Waar ik me een mens voel en geen freak.

Twee grote voorbeelden van mij zijn Laverne Cox en Janet Mock. Zij doen ontzettend veel voor meer zichtbaarheid en meer en betere kennis. Laverne heeft in *Orange Is The New Black* gespeeld, een ontzettend leuke serie. Soms kwam het voor mij even te dichtbij en was het bijna te intens. Maar haar personage is ontzettend goed neergezet en de *shite* die ze over zich heen krijgt is bij lange na niet overdreven.

Helaas is er niet echt een rolmodel binnen Nederland. De enige die ik zo kan bedenken is Maxim Februari. Hij is zo slim en rustig en logisch. Of Mark Hommes (zoek maar op youtube op, op kanaal RTVOOG). Maar er springt zo niet een transgender vrouw uit. Dat vind ik wel jammer, want transgender vrouwen worden maar al te vaak op een nare manier neergezet. Hopelijk kan ik op wat kleinere schaal die stereotypen een beetje doorbreken.

TransActie – Misgendering (oktober 2013)

Onlangs schreef ik over complimentjes en dat ik die op ging schrijven om te bewaren voor donkerdere dagen. Dat opschrijven heb ik niet gedaan, maar ik had ze wel nodig. Gelukkig functioneert mijn brein op goed niveau en kon ik me de meeste, zo niet alle, complimentjes van de afgelopen tijd herinneren en kon ik ze herbeleven.

Begin november gebeurde er namelijk iets heel erg vervelends. Eén van de naaste dingen die je als transgender persoon kan overkomen is het zogenaamde *misgendering*. Dit betekent dat iemand je een andere genderidentiteit aanschrijft dan dat je weet te hebben. Natuurlijk is dit al tijden bezig voordat iemand met transitie begint, maar als je al een tijd bezig bent met de transitie en eindelijk leeft als de persoon die je bent, komt een geval van misgendering een stuk harder aan.

Immers, iedereen in je omgeving is op de hoogte van je situatie. Je omringt je met mensen die accepteren wie je bent. Niet dat het daardoor per se makkelijk wordt, maar het wordt in ieder geval makkelijker, draagbaarder. Tot dat ene moment.

Ik was aan het fietsen naar het Martini Ziekenhuis. De ketting was behoorlijk bagger aan het worden en niet minder dan drie keer is dat kreng er af gevallen. Bij de laatste keer dat ik de ketting er weer op zette, zag ik een man mijn kant op lopen. Ik voelde een instant *fight or flight*-impuls, hoewel ik van buitenaf rustig mijn ketting leek te fixen. Op het moment dat de man naast me staat en vraagt hoe het gaat, heb de ketting net gefixt. Je krijgt er toch handigheid in als je het ettelijke keren per dag moet doen.

Terwijl ik weer op de fiets ga zitten om verder te gaan, zegt de man: “Toch mooi hè, emancipatie.” Voordat ik bevestigend kan reageren, zegt een vrouw die ondertussen van de andere kant aan is komen wandelen: “Het is een vent!” Achter haar hand, in een poging tot fluisteren. Het is dat ik haast had om op tijd voor mijn afspraak te komen, anders was ik heftig in discussie met haar gegaan. Hoe ik best voor mezelf op kan komen, hoe ik zelf het best weet wie en wat ik ben, waarom ze blijkbaar denkt dat het *not done* is voor een man om er vrouwelijk(er) uit te zien. Zo veel bullshit spreidde ze tentoon met die ene zin op de manier zoals ze die uitte. Ik wou haar stuk maken.

Helaas ging het niet en de laatste 5 à 10 minuten die ik moest fietsen waren hartverscheurend. Op de terugweg naar huis heb ik zo goed als openlijk gejamd tijdens het fietsen. Gelukkig kon ik bij iemand terecht om even goed mijn hart uit te storten. Wanhoop en twijfel vochten om de grootste aandacht. Misschien moest ik maar gewoon stoppen met alles. Wat is er mis met mij? Waarom zijn mensen zo verschrikkelijk naar?

Gelukkig werd ik gerustgesteld. Alsnog waren de paar dagen er na gevuld met minder prettige gevoelens. Stoppen met transitie zou ik echt niet doen, maar ik ging me wel zorgen maken over mijn toekomst. Twijfels over ingrijpende ingrepen voerden de boventoon en focussen op de studie zat er echt niet in. Maar ik zit niet in transitie omdat ik het *wil*, maar omdat ik het *moet*.

Maar ik blijf veerkrachtiger dan ik dacht. Misschien moeten dingen eerst helemaal stuk en herbouwd worden voordat je je pas echt realiseert wat je hebt. Mijn fiets heeft een nieuwe ketting en rijdt weer heerlijk. Mijn bril was onlangs stuk, maar ook snel gefixt. Mijn eigenwaarde en zelfvertrouwen zijn weer op peil en ik ben nu beter voorbereid mocht er nog eens zoiets voorkomen.

TransActie – Vechten tegen cisseksisme (november 2013)

5 december was het dan eindelijk zo ver: een zitting bij het College voor de Rechten van de Mens over mijn klacht dat mijn zorgverzekeraar (Zekur, onderdeel van Univé) jegens mij discrimineert omdat ze in hun automatische brieven niet de juiste aanhef gebruiken. Dat is een hele mond vol en ik ben er al langer dan een half jaar mee bezig. Mensen die me op Facebook hebben, hebben alle strubbelingen *live* mee kunnen maken.

De nacht voor de zitting was ik te nerveus om behoorlijk te kunnen slapen. Het is niet eens 3 uurtjes geweest en slapen in de auto ging ook absoluut niet. De reis naar Utrecht duurde maar lang, maar ik kreeg een aantal sms'jes van vrienden ter ondersteuning. Dat hielp ontzettend. Eenmaal bij het College aangekomen was het wachten op twee mensen van het Meldpunt Discriminatie Groningen die me zouden bijstaan bij de zitting. Even later kwam de jurist van Univé ook binnen. De zitting was op 11:00 gepland, maar we begonnen al iets eerder.

Eenmaal gezeten, gingen we ook al snel van gang. De voorzitter ging langs of iedereen er was en stelde vast waar we hier voor waren. De secretaris notuleerde alles en had verder eigenlijk geen andere taak. De voorzitter heeft in totaal mij misschien vijf vragen gesteld, omdat mijn probleem en standpunt van te voren al erg duidelijk waren gemaakt. In de bijna 45 minuten dat we in de kamer zaten, heeft de voorzitter voornamelijk de jurist van Univé ondervraagd over het hoe en waarom van hun standpunt. Het komt er ruwweg op neer dat het systeem alleen kan voorzien in een onjuiste 1-op-1 relatie tussen geregistreerd geslacht en aanhef.

Toen het tijd was voor de eindverklaringen en/of standpunten, zat ik er helemaal doorheen en de glazen water die ik gedronken had, kwamen er via de ogen weer uit. De twee pagina's lange schriftelijke voorbereiding heb ik niet voor kunnen lezen. Gelukkig had mijn vader het van te voren gelezen en hij parafraseerde een van de belangrijkste punten: de impact die een brief met een verkeerde aanhef op mij heeft. Hij was ook al helemaal emotioneel.

Naderhand heb ik mijn schriftelijke voorbereiding nog aan de jurist van Univé meegegeven. Waarschijnlijk ontzettend futiel, maar ik hoop dat ze het leest en doorkrijgt hoe verschrikkelijk veel impact het op me heeft en dat Univé mogelijk de weg opent voor scheldpartijen of intimidatie. Er hoeft maar één rotte postbezorger de link te leggen en mijn leven kan een hel worden. Dit is al vaker gebeurd in Nederland, dus denk niet dat ik overdrijf.

Op de terugweg vertelde mijn vader dat hij er een goed gevoel aan over had gehouden en er van overtuigd is dat het oordeel in mijn voordeel zal zijn. Ik ben zelf wat gereserveerder dankzij alles wat er de afgelopen jaren al gebeurd is. Het is nu acht lange lange weken wachten tot ik eindelijk een oordeel zal hebben. Tegen die tijd heb ik als het goed is al een nieuwe zorgverzekeraar en ben ik helemaal klaar met Zekur, om nooit weer bij ze terug te keren. Gelukkig zijn zorgverzekeraars een stuk coulanter dan banken. Tijdens mijn eerste mailronde heb ik al vier zorgverzekeraars gevonden waarbij het geen enkel probleem was om de aanhef juist te krijgen.

Mocht het oordeel in mijn voordeel uitgesproken worden, dan ligt dat er tenminste. Dan is het afwachten of ik nog naar een rechter zal gaan, aangezien een uitspraak van het College niet wettelijk bindend is. Misschien wordt het opgepakt door iemand anders of door een organisatie. Zelf zal ik me niet langer onderwerpen aan een cisseksistisch systeem. 2014 zal eens het jaar van blijdschap en vooruitgang worden, verdomme.

Inzetkader

Cissexisme is onder andere het idee en de systemen dat wat voor cisgender mensen geldt, voor iedereen geldt of dat cisgender mensen beter zijn dan transgender mensen. In dit specifieke geval gaat het om een systeem dat een 1-op-1 relatie tussen geregistreerd geslacht en aanhef handhaaft.

“2014 zal eens het jaar van blijdschap en vooruitgang worden” schreef ik vorige maand. *Famous last words* of een vooruitziende blik? Niet lang na de deadline van die Cloe ging de Eerste Kamer op 16 december eindelijk over wetsvoorstel 33.351 praten, de zogenaamde transgenderwet. Ik heb het compleet gevolgd en zag het maar somber in. Alles zou ervan afhangen wat de VVD de volgende dag zou stemmen en het riekte aan alle kanten naar een teleurstellend “tegen”.

Maar toen was daar het vervolg van het debat op de 17e. Verscheidene fracties hebben aangegeven wat ze stemmen en waarom. Een enkele fractie, ik meen SP, noemde het “een duivelskeuze”: vóór stemmen was eigenlijk geen optie voor hen, maar tegen stemmen ook absoluut niet. Er was gevraagd om hoofdelijk stemmen: ieder kamerlid stemt in plaats van dat er per fractie wordt opgestaan of blijven zitten. Zo'n stemronde duurt ontzettend lang, maar om 1 uur 's nachts was daar de verlossende zin: 24 stemmen tegen, 51 stemmen voor, wetsvoorstel aangenomen. Tegen stemden: CDA (11), PVV (10), CU (2) en SGP (1). Niet geheel onverwachts, ook al stemde CDA in de Tweede Kamer nog voor en had PVV het zogenaamde Roze Regeerakkoord getekend.

Niet vaak ben ik zo ontzettend opgelucht geweest. Niet vaak heb ik zo gejackt uit blijdschap. Helaas zal de wet vanwege praktische redenen pas per 1 juli in werking gaan, maar begin juli sta ik dan eindelijk correct in de GBA en kan ik een correcte ID-kaart of paspoort krijgen. Dit betekent niet meer zorgen maken over mogelijk moeten identificeren. Dit betekent kunnen vliegen naar het buitenland. Dit betekent kunnen solliciteren. Dit betekent niet meer hoeven vechten voordat instanties de aanhef wijzigen, áls ze het al willen of kunnen. Het betekent het erkennen van wie je bent zonder dat er operaties moeten plaatsvinden, zonder dat je onomkeerbaar onvruchtbaar moet zijn. Kort gezegd, het betekent basale mensenrechten. (Het is geen wonder dat de vier partijen die tegen stemden dat deden..) Nog een paar maandjes, dan kan ik er eindelijk in volle glorie van genieten.

Gelukkig zijn er ook instanties die wél meewerken. Jullie hebben mijn gevecht met Zekur (danwel Univé) kunnen volgen. Maar nu zit ik bij een zorgverzekeraar die niet alleen de aanhef in de poststukken juist zet, maar zelfs op het zorgpasje een V heeft neergezet. Van die kleine dingetjes betekenen ontzettend veel. Menselijkheid voor het incompetente systeem.

Maar zelfs het UMCG bleek vermurwbaar. Blijkbaar is het standaard dat een eventuele reductie van de adamsappel pas mag gebeuren nadat er een operatie aan de genitaliën geweest is. Laat dat maar even inzinken. Datgene wat dagelijks invloed heeft op je interactie met mensen wordt minder belangrijk geacht dan een stukje lichaam dat nagenoeg niemand ziet. De redenering erachter zal ik wel nooit snappen.

Toen ik aangaf dat het voor mij vele malen belangrijker is dat die berg die uit mijn keel steekt wat kleiner wordt, heeft dat tot een teamoverleg geleid. Uiteindelijk mocht ik dan, als unicum, een adamsappelreductie hebben. 19 december lag ik onder het mes. 20 december was ik alweer in de spellenwinkel te vinden. Praten en slikken kostte wat meer moeite dan normaal, maar een weekje later was het weer goed. De hechtingen, vijf lagen op elkaar, moeten nu nog oplossen en verminderen. De incisie is gemaakt in een huidplooi en gezien eerdere littekens is de prognose dat het heel mooi zal helen en nagenoeg onzichtbaar zal worden.

Een week na de operatie moest ik weer bij de arts komen, voor een routinecheck. Hij liet foto's zien van de operatie (ontzettend gaaf!) en van het deel dat hij er af heeft gesneden. 2,5 cm lang en 0,8 cm dik. Het klinkt niet als veel, maar leg maar een blokje van zo lang en dik (neem een breedte van 1,5 cm ofzo) en leg dat op een tafel. Span er dan een kleedje strak overheen. Dan zie je wel hoe veel verschil het uitmaakt. Mijn keel is nu mooi glad en de eerste keer dat ik het in de spiegel zag, was ik

verbaasd met hoe goed het er uit zag, ondanks de zwelling en roodheid. Binnenkort geen sjaaltjes meer, al helemaal niet meer in de zomer!

Vervolgens kwam oud en nieuw. In geen tijden heb ik zo heerlijk gefeest. Dankzij bovenstaande zat ik goed in mijn vel. Ik heb me lekker kunnen laten gaan en een ontzettend leuke nacht gehad op Cleo. Wie er bij was, weet wel waarom. Sommige dingen had je bij moeten zijn.

Helaas is niet alles koek en ei. Het VUmc in Amsterdam gaf aan geen nieuwe transgender patiënten meer aan te kunnen nemen. Het geld is op. Je moet maar naar het buitenland. Of onverzekerd de (illegale) markt op voor medicijnen. Want het UMCG neemt alleen mensen aan uit de noordelijke drie provincies. Dus eindelijk, na jaren en jaren, is de wetgeving veranderd, maar nu wordt de zorg voor vele neuzen weggehaald. 10 miljoen is er nodig. Zorgverzekeraars leverden slechts 3 miljoen. “Een kwetsbare groep mensen krijgt niet meer de zorg die ze nodig heeft, dat kan zelfs levens gaan kosten” zei Carolien van de Lagemaat, voorzitter van Transgender Netwerk Nederland. Ik wil verder gaan: het zal levens gaan kosten. Zoals Hugo al zei, zijn het klootzakken. Gelukkig zit ik bij het UMCG en ben ik al binnen, maar het blijft ontzettend triest. Zou het gaan om een willekeurig ander medisch iets, dan was het land te klein.

En nu? Nu is het wachten. Wachten op 28 januari voor het oordeel van het College voor de Rechten van de Mens over mijn zaak tegen Univé. Wachten op 1 juli en dan als de wiedeweerga naar het gemeentehuis. Maar na jarenlang op pauze gestaan te hebben, kan mijn leven weer verder. Whopppa! Ik voel me goed, zit lekker in mijn vel en ben eindelijk blij met de persoon die in de spiegel terugkijkt.